

11de JAARGANG, NR. 208
2 DECEMBER 2013

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
4 BOEKBESPREKING
5 PLATENRECENSIES
 Edwin Berg, Tango Extremo,
 Nueva Manteca, Maartje Meijer,
 Jeroen Manders, Randy Brecker,
 Keith Jarrett, Anthony Braxton e.a.
13 CONCERTVERSLAGEN
 Gregory Porter, Sounds of Music,
 De Jazzbarones, Bart Lust e.a.

EN VERDER:

- 20** New York Calling (Roos Plaatsman)
21 Bestsellers en tips Jazzcenter

JAZZFLITS 209

staat **16 DECEMBER** op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**FILM OVER TROMPETTIST
 MILES DAVIS GAAT DOOR**

Zo'n zeven jaar na de eerste aankondiging is de kogel door de kerk. Acteur Don Cheadle mag zijn film over trompettist Miles Davis maken. En hij wordt ook de regisseur van 'Kill The Trumpet Player'. De eerste draaidagen zijn in juni 2014.

De film lag al jaren op de tekentafel. Vorig jaar werd Antoine Fuqua nog als regisseur voorgesteld, maar hij zag er toch geen brood in. Nu trekt Don Cheadle, een van de bedenkers van de film, de kar dus zelf. De film wordt zijn regiedebuut. Speciaal voor de hoofdrol in de film neemt Cheadle enkele trompetlessen.

In 'Kill The Trumpet Player' wordt niet de gehele levensgeschiedenis van Davis verteld, maar worden enkele hectische dagen uit eind jaren zeventig verfilmd. De dagen dat hij na een rustige periode de draad weer wil oppakken en met een reporter van het blad Rolling Stone op zoek gaat naar een vervolg. Die reporter wordt gespeeld door de Britse acteur Ewan McGregor. Zoe Saldana speelt Frances, de ex-vrouw van Davis. Als muzikaal adviseur is toetsenist Herbie Hancock bij de film betrokken. Het project heeft de zegen van de erven Davis. Miles Davis overleed in 1991. Hij werd 65 jaar oud.

**Volg het jazznieuws
 op de voet. Ga naar:**

<http://www.twitter.com/jazzflits>

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

**VIER EDISONWINNAARS ALLEEN
 OP FILM BIJ PRIJSUITREIKING AANWEZIG**

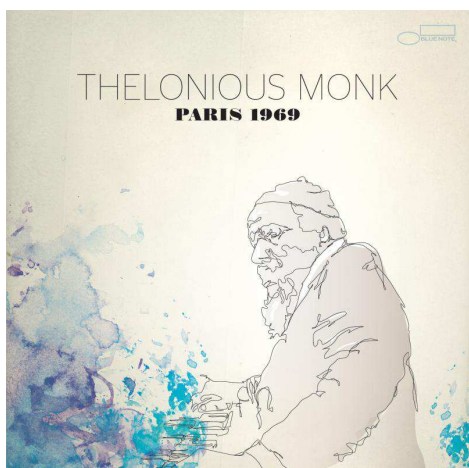
Marcus Miller haalde zijn Edison wel zelf op. (Foto: Tom Beetz)

In Muziekgebouw Frits Philips in Eindhoven vond op 21 november de uitreiking van de Edison Jazz/World Awards plaats. Een evenement dat geproduceerd werd door Jazzism en direct uitgezonden door Radio 6. De uitreiking, sinds 1960 de belangrijkste Nederlandse muziekonderscheiding, had de pech dat Joshua Redman (Edison Jazz International), José James (Edison vocaal), ICP (Edison document) en Buika (Edison World) wegens bezigheden elders niet aanwezig konden zijn. De uitreiking moest het daardoor met filmpjes van deze artiesten doen, waar opmerkelijk genoeg royaal voor werd geapplaudisseerd.

Gitarist Reinier Baas was er wel en mocht de Edison Jazz Nationaal in ontvangst nemen. Samen met het Metropole Orkest onder leiding van de nieuwe dirigent Daniel Jamieson speelde hij tien minuten van zijn bekroonde cd 'Mostly Improvised Instrumental Indie Music'. Dat was wel een beetje de makke van het programma voor de pauze.

...vervolg verslag Tom Beetz op pagina 21

NIEUWS

Niet eerder uitgebrachte live-opnamen Monk op cd uit

Blue Note heeft niet eerder uitgebrachte live-opnamen van Thelonious Monk op cd/dvd uitgebracht. Het betreft opnamen van een concert dat Monk in 1969 in Parijs gaf. Om precies te zijn op 15 december met zijn kwartet in de Salle Pleyel. Daarin vaste kracht Charlie Rouse op saxofoon en de nieuwelingen bassist Nate Hygelund en drummer Paris Wright. In deze bezetting toerde het kwartet in Parijs inmiddels een maand. Op de dvd staan nog een gastoptreden van drummer Philly Joe Jones en een interview met Monk na afloop van het concert.

Duitse website Jazzdimensions stopt

Het Duitse online jazzmagazine Jazzdimensions stopt er aan het eind van het jaar mee. Initiatiefnemer en drijvende kracht Carina Prange vindt het tijd voor iets anders. "We're sorry to tell you this. We have kept up Jazzdimensions for a period we wouldn't have believed possible in the beginning." Jazzdimensions heeft veertien jaar bestaan. (<http://www.jazzdimensions.de/>)

Muziektheatercollectief Nieuw Niks presenteert eerste voorstelling

Muziektheatercollectief Nieuw Niks toert tot februari 2014 door het land met de voorstelling 'De Welkom-Trilogie'. Het stuk is gebaseerd op drie Friese familiedrama's van de afgelopen jaren. In Nieuw Niks werken slagwerker-componist Arend Niks (New Niks, CRAM), bassiste Mick Pauwe (Bongomatik) en actrice Roos Drenth samen. In hun eerste avondvullende productie worden ze terzijde gestaan door actrice Marisa van Eyle, regisseur Gijs de Lange en schrijver Geert Lageveen. (<http://www.nieuwniks.nl>)

PLATEN

BIGBAND STAGEBAND NEEMT NIEUWE CD OP

De Groningse Stageband heeft in oktober - tijdens een 'intensief' weekend bij Studio Hans Wijnbergen in Harlingen - een nieuwe cd opgenomen. In de komende maanden worden de opnames gemixt. Voor het ontwerp van het cd-boekje en het persen van het schijfje is geld ingezameld via crowdfunding.

De nieuwe cd gaat 'Journey To The Heart' heten. "Met de nieuwe cd slaat de bigband een heel andere weg in", zo wordt op de website gemeld. Alle zeven stukken zijn eigen composities en arrangementen van leden van de band, die onder leiding staat van Steven Sluiter. De titel van de cd 'Journey To The Heart' is ontleend aan een compositie van trompettiste Suzan Veneman. Ook zijn composities opgenomen van trombonist Pavel Shcherbakov, pianist Tony Hoyting, trompettist Libbe Oosterman, bassist Marco Kerver en altsaxofonist Kees Krabben. Saxofonist Tobias Hoffmann heeft twee stukken gearrangeerd: 'The moontrane' van Woody Shaw en 'Vluchtscene' van Kees Krabben.

Voor het geld ter dekking van de productiekosten van de cd heeft de Stageband gebruikgemaakt van de website Voordekunst.nl. De inzet was een bedrag van 4.500 euro, maar op 22 november, vijf dagen voor de sluitingsdatum, was al ruim 5.000 euro toegezegd. Voor de opname van de cd kon de bigband met gesloten beurs van de opnamestudio gebruikmaken.

Bekijk deze video voor een impressie van de twee dagen in studio Wijnbergen: <http://vimeo.com/76691028#>.

PODIA

'MEESTERDRUMMERS' SPELEN TIJDENS TWEDE BENEFIETCONCERT JAZZ ARCHIEF

Onder de noemer Masters of the Brushes spelen onder anderen de drummers Han Bennink, John Engels en Joost Patocka op het tweede benefietconcert voor het Nederlands Jazz Archief. Het concert vindt plaats op 15 december in het Bimhuis (Amsterdam).

Ook het ICP Orchestra (Michael Moore altsax/klarinet, Ab Baars, Tobias Delius tenorsax/klarinet, Thomas Heberer trompet, Wolter Wierbos trombone, Misha Mengelberg piano, Mary Oliver altviool, Tristan Honsinger cello, Ernst Glerum bas, Han Bennink drums), Francien van Tuinen (hommage aan Rita Reys), duo Anton Goudsmit/Harmen Fraanje en gitarist Reinier Baas verlenen hun medewerking. Benjamin Herman draait platen. De presentatie van de avond is in handen van Mijke Loeven. Het Nederlands Jazz Archief staat sinds 1 januari van dit jaar op eigen benen en krijgt geen subsidie meer. Het vecht nog steeds voor zijn voortbestaan, zo valt op de website te lezen. De opbrengst van de benefietavond komt ten goede aan de exploitatie van het archief.

In het Nederlands Jazz Archief ligt de jazzgeschiedenis van Nederland opgeslagen. Het archief wordt geraadpleegd door historici, muzikanten, studenten, wetenschappelijke onderzoekers en jazzliefhebbers. De organisatie is mede verantwoordelijk voor de uitgave van historische opnames in de cd-serie 'Jazz at the Concertgebouw'. Elk kwartaal verschijnt het huisorgaan Jazz Bulletin met daarin aandacht voor actuele en historische facetten van de jazz in Nederland.

NIEUWS

Ook volgend jaar geen Jazz in the Woods

Het Apeldoornse festival Jazz in the Woods gaat ook in mei 2014 niet door. Dit jaar werd het festival eveneens afgeblazen. Ton Bos, voorzitter van het festival, wil het evenement nog niet ten grave dragen. Zijn hoop is gevestigd op een nieuw gemeentelijk evenementenbeleid dat organisatoren meer zekerheid geeft. Dat zou dan na de gemeenteraadsverkiezingen van volgend jaar ontwikkeld moeten worden.

Roswell Rudd heeft kanker

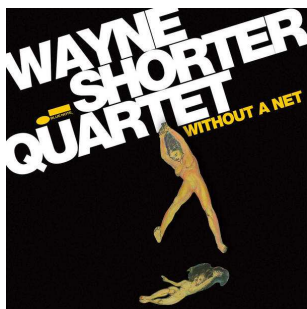
De Amerikaanse trombonist Roswell Rudd wordt behandeld voor kanker. Om de medische kosten te dekken werd 24 november een benefietconcert gehouden in New York. Tijdens het concert werd ook zijn nieuwe cd 'Trombone For Lovers' gepresenteerd.

Breda Jazz Festival grootste gratis jazzfestival

Het Breda Jazz Festival staat op 17 in de lijst van vrij toegankelijke publieksevenementen in Nederland. Dit blijkt uit de laatste Evenementen Monitor van onderzoeksbureau Respons. Het festival staat bovendien als enige gratis toegankelijke jazzfestival in de top 50 van grootste publieksevenementen.

BESTE CD'S 2013

VOLGENS DE CRITICI VAN JAZZWISE

- 1 Wayne Shorter Quartet**
Without A Net (Blue Note)
- 2 Kenny Garrett**
Pushing The World Away (Mack Avenue)
- 3 Stan Tracey**
The Flying Pig (ReSteamed)

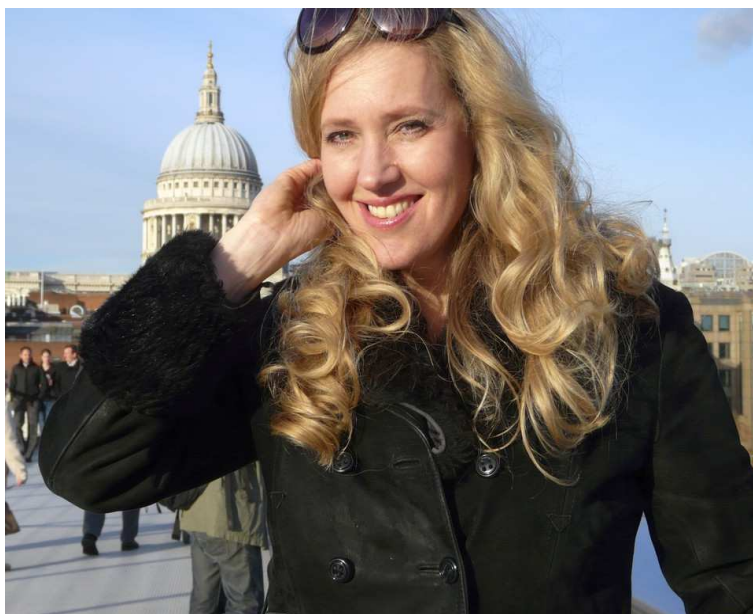
Beste reissue

- 1 Miles Davis Quintet**
Live In Europe 1969:
The Bootleg Series Vol. 2
(Columbia Legacy)

Jazzwise is een Brits jazzmagazine.
(www.jazzwisemagazine.com)

OVERIG

VOCAL JAZZ TRIP IN BRUISEND LONDEN

Ilse Huizinga, met op de achtergrond St. Paul's Cathedral, tijdens de Vocal Jazz Trip in Londen. (Persfoto)

"Londen is een bruisende stad", vindt zangeres Ilse Huizinga. Ze bezocht de stad half november met de deelnemers aan haar Vocal Jazz Trip. Samen met Huizinga werkten die een programma af met masterclasses en optredens. Tijdens de reis naar Londen was ook een professionele klassieke zangeres mee die graag jazz zingt en die haar timing, improvisatie en klankkleuren wilde ontwikkelen, vertelt Huizinga. In een studio bij Kensington Gardens werden onder meer de stukken 'On the sunny side of the street', 'Corcavodo', 'But not for me' en 'Angel eyes' onder de loep genomen. In clubs in Soho en West End werden ze 's avonds door de deelnemers uitgevoerd. Er was ook nog tijd om de stad te verkennen. Het komende voorjaar gaat Ilse Huizinga met haar cursisten naar Rome en Praag. Per reis gaan maximaal vijf mensen mee.

DOCUMENTAIRE OVER ICP-OPRICHTER MISHA MENGELBERG BELEEF PREMIÈRE

Tijdens het International Documentary Film Festival Amsterdam is 23 november de documentaire 'Misha Enzo-voort' over pianist Misha Mengelberg in première gegaan. Regisseur Cherry Duyns volgt de dementerende ICP-oprichter Misha Mengelberg en het orkest tijdens optredens in Londen eerder dit jaar.

Cherry Duyns filmde Mengelberg tijdens een week van optredens in de Londense jazzclub Vortex. De bandleden maken zich op voor het lang uitgestelde afscheid van Mengelberg, met wie ze decennia hebben samengespeeld. Het is het verhaal van Misha Mengelbergs laatste optreden in het buitenland. Duyns vraagt de bandleden onder meer of Mengelberg niet tegen zichzelf in bescherming moet worden genomen nu zijn geheugen langzaam wordt gewist. Nee, antwoordt er één resoluut. "Dat Mengelberg ondanks zijn ziekte nog altijd met het ensemble op het podium staat, past in zijn esthetiek waarin iedereen mee mag doen. Hij houdt immers van verwarring en gekte." Een trailer van de film is te zien op You Tube: <http://bit.ly/1ehq4MS>.

JAZZ OP PAPIER

'IK BEN EEN GEMANKEERD SAXOFONIST'

**Ben IJpma en Ben van Melick (red.)
Ik ben een gemankeerde saxofonist:
Lucebert & Jazz.**

Rimburg/Amsterdam: Huis Clos, 2013.
175 pag.
ISBN 978-90-79020-21-8.
Prijs 32,50 euro.

Simon Vinkenoog vroeg verschillende schrijvers in 1965 naar hun mening over de positie van de Vijftigers. CoBrA-schilder en dichter Lucebert stuurde als antwoord een lijstje met jaartallen gevolgd door de titels van jazzstandards. Hij noemt geen namen, maar achter de acht jaartallen staan 'standards' van onder anderen Charles Mingus, George Russel, Thelonious Monk en Dizzy Gillespie.

Bij uitgeverij Huis Clos verscheen onlangs het boek 'Ik ben een gemankeerde saxofonist: Lucebert & Jazz'. Ben IJpma en Ben van Melick verzamelden Luceberts gedichten, tekeningen en schilderijen over zijn favoriete muziek en muzikanten. Dat vult ongeveer de helft van het boek. De andere helft bestaat uit beschouwingen, onderzoek, brieven en gedichten over de relatie van jazz tot (het werk van) de dichter-schilder. Een handvol foto's zijn geschoten en geselecteerd door Luceberts schoonzoon Pieter Boersma. Het boek is prachtig vormgegeven, dat kan je overlaten aan Huis Clos. De uitgeverij won in het verleden meerdere prijzen voor het best verzorgde boek van het jaar. In 2012 bijvoorbeeld voor 'Enkele regels in de dierentuin', waarin teksten van Misha Mengelberg zijn verzameld.

Lucebert kwam rond 1950 door Remco Campert in aanraking met de jazz. 'Zelf had hij geen geld om muziek te kopen', schrijft Igor Cornelissen in een interview met de dichter. Een paar jaar later, in het midden van de jaren vijftig, begon hij zelf te kopen. De vonk tussen Lucebert en de jazz was al overgeslagen bij Campert thuis. De vlam zou niet meer doven na de aanschaf van zijn eerste plaat, 'Savoy-sessions' van Charlie Parker. Het begon met de bebop, dat is terug te vinden in Luceberts beeldende werk en poëzie. Het gedicht 'Monk' bijvoorbeeld, of 'Ghost of a chance' over saxofonist Lester Young. Het korte gedicht 'Monk' is exemplarisch voor Luceberts voorkeur voor de nieuwe richtingen in de jazz: *de duizelingwekkende mandarijn beveelt / afbraak van het porseleinen paleis / wulpse slaven slopen terwijl hij / in zijn jaden grot zich hinnikend inspint*. Volgens Cornelissen zijn de wulpse slaven de muzikanten die in de swingorkesten keer op keer dezelfde solo's spelen, uit de laatste regel spreekt de hoop dat we van Monk nog meer zullen horen.

Naast de gedichten, beeldende kunst en essays zitten er achter in het boek twee cd's. Een daarvan is 'Lucebert' van Flex Bent Braam. Het materiaal bestaat uit 'standards' (het volledige lijstje dat Lucebert in 1965 naar Vinkenoog stuurde), die worden afgewisseld met eigen composities van Michiel Braam, geïnspireerd op Luceberts 'Japanse Epigrammen'. (De cd verscheen ook los van het boek. De recensie is te vinden in Jazzflits 204, 30 september 2013). De tweede cd bevat een dankwoord en een voordracht van Lucebert zelf, tijdens de uitreiking van de Constantijn Huygensprijs. Hij leest 'jazz and poetry', een lofzang op de onbekende saxofonist Lucky Thompson (Unlucky Thompson, aldus Michiel de Ruyter). Dat doet hij zeer beheerst en ingetogen, af en toe bijna fluisterend. Door de trage cadans en Luceberts zachte voorleesstem blijf je gedwee luisteren naar de voordracht van het gedicht. Zelfs met de tekst voor je neus wacht je met het lezen van de volgende regel totdat de dichter de woorden zelf uitspreekt.

Ten slotte, als afsluiter, staat er in het boek een inventarisatie van Luceberts platenverzameling. De lijst toont zijn gevarieerde smaak en biedt een waslijst aan nieuwe muziek. Het boek is een godmijn om bekende en onbekende juweeltjes te ontdekken.

Jan Nieuwenhuis

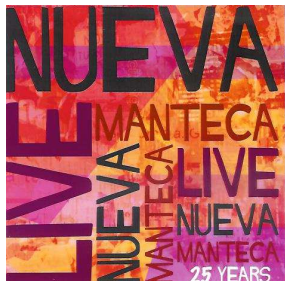
CD-RECENSIES

NUEVA MANTECA

25 Years

JWA Jazz

(www.jwajazz.nl)

Bezetting:

Jan Laurens Hartong (p),
Toon de Gouw, Jarmo Hoogendijk (tp),
Ben van den Dungen (ts),
Boudewijn Lucas, Jeroen Vierdag (b),
Martin Verdonk, Nils Fisher (perc),
Orestes Vilato (timbales),
Carlos Matos (p),
Arno Krijger (org),
Ed Verhoeff (g),
Ilja Reijngoud (tb),
Lucas van Merwijk (d).

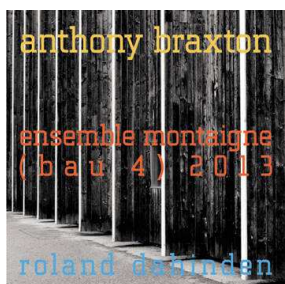
Nueva Manteca speelt 'Manteca':

<http://bit.ly/IjxZOO>

ANTHONY BRAXTON

Ensemble Montaigne (Bau 4) 2013

Leo Records

Bezetting:

Julianna Wetzel (fl, pic), Peter Vögeli (hob,
Engelse hoorn), Nicola Katz (kl, bkl), Mau-
rus Conte (fagot), Martin Huber (frh),
Claudia Kienzler, David Sontòn Cafilisch (v),
Markus Wieser (av), Céline-Giulia Voser
(c), Kaspar Wirz (b), Roland Dahinden
(cond).

Nueva Manteca bestaat 25 jaar en dat wordt gevierd met een dubbel-cd. Deze bevat een TROS Sesjun optreden vanuit Nick Vollenbregt uit 1994 en een live-optreden in het Bimhuis uit 2013. Nueva Manteca is de latinband van pianist Jan Laurens Hartong, die wegens ziekte verstek moest laten gaan tijdens het Bimhuis-optreden. Hartong werd daar vervangen door pianist Carlos Matos en organist Arno Krijger, op zich geen ramp want de arrangementen blijven van Hartong en het Hammondorgel voegt een dimensie toe.

Hartong heeft opvallende muziek geschreven, vaak gebaseerd op latinvremde muziek zoals 'Porgy and Bess' en 'West Side Story', waarvan hij een swingend feestje maakte. Op deze cd's is er geen geïsoleerd thema, al bevat de Bimhuis-cd veel werk van Carlos Santana, maar ook composities van Tito Puente, Marcus Miller en Wayne Shorter. De TROS-cd toont het typische begin van de band met 'standards' van Gershwin en Schwartz (zijn 'You and the night and the music' was toen een vast programmaonderdeel), maar ook al een enkel uitstapje naar de hedendaagse jazz van twintig jaar geleden. Opvallend is dat het muzikale verschil tussen toen en nu maar heel beperkt is, ondanks de verschillende bezettingen. Vroeger waren er twee trompettisten, Jarmo Hoogedijk en Toon de Gouw, die niets voor elkaar onderdeden; ontzettend jammer dat beide toppers niet meer actief zijn. Met de trombone en het orgel klinkt het nu anders maar de essentie is ongewijzigd gebleven. Dit is te danken aan het constante talent van Hartong en niet in het minst door de percussie en drums die een vaste factor zijn gebleven. Met deze cd's wordt voor de zoveelste keer onderstreept dat Nueva Manteca een van de beste jazz-latingroepen in de wereld is. Soms lijkt het erop dat dit in het buitenland beter wordt begrepen dan hier. In elk geval kunnen we met deze cd's weer eens trots zijn op een echt Nederlands product.

Tom Beetz

Het werd wel weer eens tijd voor een Braxton-item in de catalogus van Leo Records, zij het dat de cd 'Ensemble Montaigne' niet onder toezicht van de meester zelf tot stand is gekomen. De Zwitserse trombonist Roland Dahinden, die van 1992 - 1995 bij Braxton aan Wesleyan University studeerde, leidt hier het Ensemble Montaigne uit Luzern in een montage van een aantal stukken waarin improvisatie een rol speelt. Het tentet, dat in wezen uit een strijkkwartet, een klassiek blaaskwintet en een contrabassist bestaat, wordt door Dahinden, die als dirigent (en improvisatieleider) optreedt, door zes composities van Braxton geleid: '174', '96', '136', '94', '98' en '193'. Behoudens de ritmische contrabaspartij is er in het muzikale resultaat weinig jazzmatigs te bespeuren. Een ongehoord oor zou er een werk van bijvoorbeeld Karlheinz Stockhausen in kunnen horen - een componist die door Braxton zeer wordt bewonderd. In de interpretaties/improvisaties (die scheidslijn is lastig te trekken zonder een partituur bij de hand) horen we zeker ook de invloed van Olivier Messiaen (de vogelachtige klarinetfiguren, bijvoorbeeld) en Igor Strawinsky langskomen. De precieze en geconcentreerde Zwitserse musici zorgen voor een helder en transparant muzikaal betoog dat een lans breekt voor het spelen van Anthony Braxtons muziek door andere dan diens eigen ensembles.

Herman te Loo

MAARTJE MEIJER
Virgo, Songs & Instrumentals
C-string

Bezetting:

Maartje Meijer (voc, p, Fender Rhodes),
 Joris Roelofs (bkl),
 Jesse van Ruller (g, lapsteel),
 Tobias Nijboer (b),
 Kaspars Kurdeko (d),
 Bart Fermie (perc),
 + New Amsterdam Voices.

JEROEN MANDERS
Featuring Ack van Rooyen
To The Ends Of The Earth
Mons records

Bezetting:

Ack van Rooyen (tp, bu),
 Jeroen Manders (ts, ss),
 Marc van Roon (p, Fender Rhodes),
 Erik Robaard (b),
 Wim Kegel (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Maartje Meijer? Nooit van gehoord? Vanaf nu wel! Meijer is afgestudeerd op piano en zang. Ze arrangeert, componeert, schrijft teksten en is ook nog muzikaal leider van een 'close harmony'-koor. Kortom, een duizendpoot.

Haar cd 'Virgo' is geproduceerd door gitarist Jesse van Ruller. En allicht speelt hij ook in een aantal stukken mee. Ter aanvulling van Meijers trio kwamen verder basklarinettist Joris Roelofs en slagwerker Bart Fermie enkele keren naar de studio. Meijers achtkoppige New Amsterdam Voices leverden een vocale bijdrage. Het resultaat is schitterend.

'Heeft u nog nooit van Maartje Meijer gehoord? Daar komt na het schitterende 'Virgo' verandering in!'

Maartje Meijer maakt heldere, levendige muziek en doet dat beheerst. Elke song is de moeite waard. Daarmee breekt ze ook een lans voor het medium cd. Een medium dat een serie songs in zijn geheel tot je laat komen. Dit in tegenstelling tot iTunes, waar je even eigentijds wat losse stukken uit de lucht plukt. Muzikaal gaat Maartje Meijer op 'Virgo' geen zee te hoog. Het lukt haar allemaal. Soms op heel onverwachte wijze. Haar benadering van Wayne Shorters 'Footprints' is daar een voorbeeld van. Bijna klassiek, zoals ze het stuk heeft gearrangeerd voor de New Amsterdam Voices. Artiest Maartje Meijer en producent Jesse van Ruller vormen een sterk team: op 'Virgo' is veel ongebreidelde plezier te horen.

Hessel Fluitman

Bekijk Maartje Meijer hier: <http://bit.ly/18B182x>

Voor zijn debuut-cd 'To The Ends Of The Earth' had saxofonist Jeroen Manders de beschikking over een zeer dienstbaar en zelfbewust trio muzikanten: Marc van Roon op piano, Erik Robaard op bas en Wim Kegel op drums. Als prachtige 'lijstduwer' nam veteraan Ack van Rooyen aan de sessies deel. Samen maken ze fraai doorlopende jazz.

'Verwacht bij Manders geen statements of krachtpatserij. Hij is een verhalenverteller.'

Manders is een verhalenverteller. Verwacht bij hem geen 'statements' of krachtpatserwerk. 'Gewoon degelijk uitweiden' is het parool op deze cd. Bugelspeler Van Rooyen en leider-saxofonist Manders steken elkaar daarbij naar de kroon.

Zeer geslaagd is Michel Legrands 'Papa can you hear me'. Daar-in improviseert Van Rooijen heel vragend en Manders gaat daar op door. In het Deense liedje 'En yndig og frydefuld sommertid' - bij benadering vertaald: 'Een warme vredige zomer' - doen ze dat nog een keer, zonder dat 't verveelt. Ondanks zijn 83 jaar is 'grand old man' Van Rooyen nog altijd een niet te onderschatten en glanzende muzikant.

Bassist en leider spelen een warm duet in 'This is always'. Van Rooyens bugel zet het thema van 'Django' liefdevol neer, precies zoals componist John Lewis het heeft bedoeld. Manders vervolgt met een lekker aards tenorstatement.

Een reeks mooi uitgevoerde muziekstukken, dit debuutalbum van Jeroen Manders.

Hessel Fluitman

Luister naar tracks van het album van Jeroen Manders: <http://bit.ly/IcBuXC>

TANGO EXTREMO
Toujours Bizarre
JWA Jazz
www.jwajazz.nl

Bezetting:

Tanya Schaap (vln),
 Matías Pedrana (bandoneon),
 Ben van den Dungen (ss),
 Rob van Kreeveld (p),
 Adinda Meertins (b).

CRAIG HANDY
Craig Handy & 2nd Line Smith
OKeh

Bezetting:

Craig Handy (as, ts, fl),
 Matt Chertkoff (g),
 Kyle Koehler (organ),
 Clark Gayton (sous),
 Jason Marsalis (d),
 Herlin Riley (d),
 Ali Jackson Jr. (d),
 Clarence Spady (voc, g)
 Dee Dee Bridgewater (voc)
 Wynton Marsalis (tp).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het door violiste Tanya Schaap opgerichte tangokwintet Tango Extremo is in jazzkringen niet echt bekend. Dit kwintet dat vooral in het theatercircuit optreedt is echter een ontdekking. Niet alleen wordt prachtig tango gespeeld, waaraan bandoneonspeler Pedrana zijn authentieke Argentijnse achtergrond toevoegt, maar de muziek overschrijdt ruimschoots de tangogrenzen.

Uiteraard is op de cd 'Toujours Bizarre' traditionele tango te horen, prachtig ontroerend is deze Argentijnse blues waaraan de sopraansax van Ben van den Dungen een eigenzinnige kleur geeft, maar deze band gaat een stap verder. Uiteraard horen we Astor Piazzolla, echte tango van een hogere orde dan de volksmuziek, maar 'Meisjes van 13' (compositie van Van Kreeveld), 'Amsterdam' (Ramses Shaffy), het 'Allegretto' van Ludwig van Beethoven, en het 'Zwanenmeer' van Tchaikovsky, laat staan 'Fool on the hill' van de Beatles hadden we van een tangokwintet niet verwacht. Is dit mooi? Ja, dit is heel mooi. Tango Extremo toont hiermee aan dat op deze manier de tango springlevend is en dat ook blijft. Met Van den Dungen en Van Kreeveld aan de ene kant en Schaap, Pedrana en Meertins aan de andere wordt een bijzonder mooi huwelijk tussen jazz en tango bezegeld.

Tom Beetz

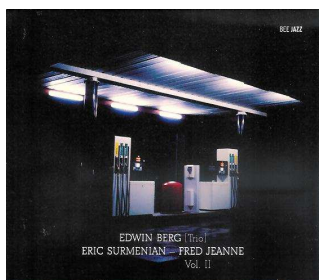
Maak hier kennis met deze groep: <http://bit.ly/18VeL9k>

Ik leg u het concept even uit: op '2nd Line Smith' wil saxofonist Craig Handy het oeuvre van organist Jimmy Smith verzoenen met twee jazzingrediënten uit New Orleans: de typische 'second line' ritmiek, en de sousafoon als basinstrument – zoals in 'brass bands' uit New Orleans. Ik had het niet direct in de gaten (dat ligt waarschijnlijk aan mij: ik heb m'n innerlijke Fred Astaire nog niet omarmd), maar de plaat is door Handy bedoeld als dansmuziek. Jazz en feest: een link die té vaak dreigt verloren te gaan. Het hele concept is me dan ook sympathiek, en intrigeert. Sommige dingen, helaas, zijn echter nog nooit eerder gedaan *om goede redenen*.

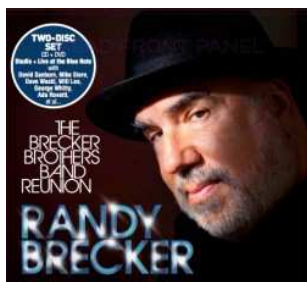
Hoewel er drie verschillende drummers de revue passeren, krijgen alle nummers ongeveer dezelfde ritmische aanpak; dat wordt eentonig, en komt zo nu en dan erg geforceerd over - op 'I'll close my eyes' bijvoorbeeld, bij Jimmy Smith een mooie ballad, hier zorgvuldig ontdaan van alle intimiteit. Ook de sousafoon overtuigt mij niet: die krijgt op de meeste tracks in de mix ongeveer evenveel présence als de pedaalbassen van een orgel. Die mix is overigens te netjes: net hammondorgels en brassbands hebben een 'vuil' kantje en wat oversturing meestal heel erg nodig... Beide vocalisten kiezen om onbegrijpelijke redenen voor een bijna karikaturale aanpak: Dee Dee Bridgewater bevestigt (wederom) een aantal Las Vegas-clichés over jazzzangeressen, en eindigt haar 'over the top' scatsolo met een betoverend 'A-sheng-a-deng-a-deng'; Clarence Spady kiest voor een Howlin' Wolf-imitatie (op 'Got my mojo workin'). Kortom: weinig mensen op deze plaat klinken alsof ze geloven in wat ze doen, enige artistieke ambitie hebben, of de ruimte daarvoor krijgen. Handy zélf? Dat is een sterke saxofonist: af en toe beweegt hij de plaat tot oprechte actie en eerlijke feestmomenten.

Arne Van Coillie

Craig Handy licht zijn cd toe: <http://bit.ly/1jrQc8Q>

EDWIN BERG TRIO**Vol II****Bee Jazz****Bezetting:**

Edwin Berg (p)
Eric Surmenian (b)
Fred Jeanne (d)

RANDY BRECKER**The Brecker Brothers Band Reunion****Moosicus****Bezetting:**

Randy Brecker (tp, bu),
Randroid (voc),
David Sanborn (as),
Ada Rovatti (ts, ss),
Jim Campagnola (bars),
Mike Stern, Adam Rogers, Dean Brown (g),
George Whitty (keyb),
Oli Rockberger (keyb & voc),
Chris Minh Doky, Will Lee (b),
Dave Weckl, Rodney Holmes (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

De Osse pianist Edwin Berg kennen we van de band Gizmo!, maar hij heeft ook een trio met een Franse bassist en drummer. Deze cd heet 'Vol II', suggererend dat er ook een 'Vol I' zou zijn, maar dat moet dan de in 2009 uitgekomen cd 'Perpetuum' zijn. Berg is in zekere zin een 'klassieke' jazzpianist die via Brad Mehldau zijn basis bij Bill Evans haalt. Op 'Vol II' staan eigen composities en jazzstandards. Berg slalomt tussen introspectieve pianomuziek en vrijere eigentijdse composities, waarbij 'Jeanne' en 'Surmenian' een rustig fundament leggen. Berg wisselt daarbij een losse swing af met vrije uitstapjes die nooit onnatuurlijk of gezocht klinken. Er zijn nogal wat pianotrio's en wie zich op dat terrein begeeft moet stevig in zijn schoenen staan. Dat staat Berg, die zich aan de ene kant niet echt onderscheidt van andere goede hedendaagse trio's, maar zich anderzijds met zijn heldere spel moeiteloos kan handhaven tussen de sterke concurrentie. 'Vol II' is daarmee een bijzonder aangename cd met sterke eigen muziek en mooie standards waarvan de keuze soms onverwacht is, zoals het intieme en in jazzomgeving zelden of nooit gespeelde 'Edelweiss' uit 'The Sound Of Music' van Rodgers en Hammerstein.

(<http://www.edwinberg.nl>)

Tom Beetz

Bekijk het Edwin Berg Trio hier: <http://bit.ly/1b06bWv>

The Brecker Brothers Band had zijn grote tijd in de periode 1975 - 1982. In de jaren tachtig werd de band tijdelijk in de mottenballen gelegd. Vanaf 1992 was de band opnieuw actief, tot in 1996. Met zijn Soul Bop Band, die trompettist Randy Brecker samen met tenorist Bill Evans aanvoerde, hield hij het vaandel van muziek-met-hoog-adrenalinegehalte in de jaren daarna hoog.

'De Brecker Brothers Band Reunion staat als een huis'

Eigenlijk is Brecker deze 'reunionband' overkomen. De uitnodiging aan allerlei oudgedienden uit diverse Brecker Brother Bands deed hij in het kader van een soloproject. Tijdens dat project klonk de soepel lopende 'sound' van de Brecker Brothers weer en werd het idee van deze reünie geboren. Voor de vervanger van zijn broer, wijlen tenorsaxofonist Michael Brecker, hoefde de trompettist niet ver te zoeken. Hij bleef in de familie: zijn vrouw Ada Rovatti is bandleider en een volwaardig tenorsaxofonist. De muziek op 'The Brecker Brothers Band Reunion' is afwisselend hemelbestormend en bezonnen. 'Funky' of een 'ballad'. Met naast de trompet een grote rol voor de diverse gitaristen. Het geheel staat als een huis, net als de oorspronkelijke Brecker Brothers Band. Het album bevat een cd en een dvd. De beelden werden bij het recensie-exemplaar niet meegeleverd. Over de dvd kan ik dus niets zeggen.

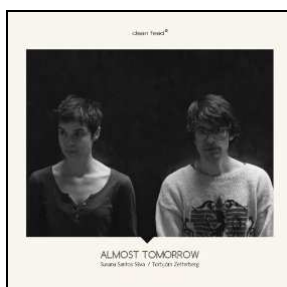
Hessel Fluitman

De Brecker Brothers Band Reunion: <http://bit.ly/1dyLqsO>

BERICHT VOOR DE ABONNEES

Abonnees van Jazzflits ontvangen van ons twintig keer per jaar een e-mail. Daarin kondigen we het uitkomen van een nieuw nummer aan. Het kan zijn dat deze mail in uw spambak wordt geparkeerd. Met name Gmail heeft daar een handje van. U kunt de attenderingsmail in uw spambak markeren als geen spam.

**SUSANNA SANTOS
SILVA/TORBJÖRN ZETTERBERG**
Almost Tomorrow
Clean Feed

Bezetting:

Susanna Santos Silva (tp, bu),
Torbjörn Zetterberg (b).

ABDULLAH IBRAHIM
Mukashi, Once Upon A Time
Intuition

Bezetting:

Abdullah Ibrahim (p, fl, voc)
Gleave Guyton (fl, kl, sax),
Eugene Bazijan, Scott Roller (c).

BONGOMATIK
Bongomatik Your Life
Eigen beheer

Bezetting:

Thirza Prak, Yumarya Grijt,
Kim Hoorweg (vcl), Alberto Caicedo (tb,
vcl), George Pancraz (tp), Leon den Engelsen
(keyboard), Thomas Hilbrandie (g),
Mick Paauwe (b), Arend Niks (d),
Jens Kerkhoff (perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

De kwaliteiten van Eric Vloeimans als docent reiken tot in Portugal. De jonge Portugese Susanna Santos Silva studeerde in 2010 af aan het Rotterdams Conservatorium, waar de Nederlander een van haar leermeesters was. Op 'Almost Tomorrow', de eerste duo-cd met de Zweedse bassist Torbjörn Zetterberg laat ze horen dat ze haar instrument tot in alle uithoeken beheerst. Haar gevoel voor avontuur leidt haar op zoektochten langs alternatieve technieken en door het hele album heen horen we zuchten, piepjes, ploepjes, gekraak en gefluister. In Zetterberg heeft ze een partner die zijn instrument lieflijk aanpakt en we horen de snaren op de toets knallen, de klankkast steunen en kraken of de strijkstok kermen – denk aan het spel van Wilbert de Joode. Toch is 'Almost Tomorrow' geen abstracte, ontoegankelijke plaat. Er is namelijk ook ruimte voor melodie (zoals het Don Cherry-achtige titelstuk, en het bloedmooie 'Nötskalsmusik #6', beide van de hand van de bassist) en de bizarre, onalledaagse klanken creëren wel degelijk hun eigen schoonheid. De zwart-witfoto's binnen in het hoesje (ook van Zetterberg) van een besneeuwd Zweeds landschap bereiken hetzelfde resultaat.

Herman te Loo

Bekijk een nummer van het album: <http://bit.ly/1q1iabG>

Over 'Mukashi, Once Upon A Time' van pianist Abdullah Ibrahim kan ik kort zijn. Ibrahim (* 1934) heeft de cd samen met twee cellisten en een blazer gevuld met eigen composities. Het album is te typeren als bezonken, gedragen en kalm. Ibrahim speelt pianosolo, maar aan de meeste stukken leveren Cleaver Guyton op fluit, klarinet of saxofoon, en de cellisten Eugene Bazijan en Scott Roller een bijdrage.

De muziek is zo kalm dat het bijna geen jazz meer is. Het is beter van muziek te spreken. Beschouwende muziek, want de pianist kijkt op 'Mukashi' terug op zijn leven. Als eerbetoon aan zijn grote voorganger Thelonious Monk, verwerkt hij in 'Trace elements for Monk' elementen van diens composities. Een indrukwekkende cd.

Hessel Fluitman

Bongomatik is een tienmans (vrouw) formatie, gevormd uit de jazz- en latinscene, en volgens eigen zeggen een mix spelend van Cuban Soul, Dezert Grooves, Bombay Boogie tot Twelve Tone Funk. Het moet niet al te serieus worden genomen, wat blijkt uit de 'dezert'-song 'Romanian groove' en uit de schuilnamen waarachter deze muzikanten zich verstoppen (de zangeressen zijn de zusjes Zaagsel, familie van Leon van Engelsen die zich als Schier Zaagsel presenteert, terwijl Thirza Prak, hoewel al een prima naam op zich, door het leven gaat als Veggie Velma, enzovoorts). Cool, hip en groovy wil deze band zijn, retro zoals retro ooit bedoeld was, en dat lukt heel aardig. Bongomatik zorgt live voor een dansbaar avondje en toont dan zijn theatrale ambities, maar ook op cd zonder beeld komt het plezier bovendrijven en staat de muziek als een huis. Bewijs dat de muziek strak, swingend, met leuke en toch grappige zang allesbehalve pretentief is. Ondanks de vette knipogen en flauwekul wordt er op 'Bongomatik Your Life' ook heel gewoon goede muziek gemaakt die op zichzelf staat. Wat wil een mens nog meer? (<http://www.bongomatik.com>)

Tom Beetz

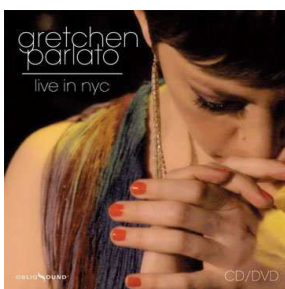
Bongomatik live: <http://bit.ly/1c4jtpD>

IBRAHIM MAALOUF**Illusions****Harmonia Mundi**

(<http://www.ibrahimmaalouf.com/>)

Bezetting:

Ibrahim Maalouf (1/4-toon tp),
Youenn Le Cam, Martin Saccardy,
Yann Matin (tp),
François Delporte (g),
Frank Woeste (p),
Laurent David (b),
Xavier Rogé (d).

GRETCHEN PARLATO**Live in NYC****Obliqsound****Bezetting:**

Gretchen Parlato (voc, perc),
Taylor Eigsti (p, keyb),
Alan Hampton,
Burniss Earl Travis II (b, voc),
Mark Guiliano, Kendrick Scott (d),

VERVOLG CD-RECENSIES

Met zijn briljante vorige cd 'Wind' heeft trompettist Ibrahim Maalouf de lat voor zichzelf erg hoog gelegd. Zijn nieuwste cd 'Illusions' moet wel bijna tegenvallen. Dat doet hij niet. Maalouf is zo slim geweest een totaal andere invalshoek te kiezen zodat een vergelijking nauwelijks mogelijk is. Waar 'Wind' een ingetogen intieme akoestische sfeer kent is 'Illusions' precies het omgekeerde. Maalouf speelt met dezelfde intieme intentie maar de band bouwt met rock, funk en elektronica een feestje op. De nummers en arrangementen zijn alle van Maalouf, in de hoestekst licht Maalouf uitgebreid toe wat hem tot de composities heeft gebracht. Die toelichting is hoogdravend en bevat nogal wat psychologie van de koude grond ("het album begint cynisch maar groeit naar verlichting en hoop"; "ik heb het gevoel dat we in een permanente illusie van waarheid leven", et cetera). Niet lezen, maar luisteren zou ik zeggen.

Van die neergepende gedachtes is muzikaal niets te merken. Het prachtige akoestische trompetspel van Maalouf wordt begeleid, becommentarieerd en beantwoord door een soort Arabisch fanfare-trompetorkest, dat (gehaaid gearrangeerd) veel groter lijkt dan het is en hier en daar slim gebruikmaakt van elektronica. De cd begint als een rock cd, maar gaat al snel over in een intrigerend mengsel van rock, funk, jazz en Arabische ritmen, en ook Armeense, Balkan en klezmerinvloeden zijn herkenbaar. 'Illusions' is op een groter publiek gericht dan 'Wind' zonder daarbij concessies aan de kwaliteit te doen, is toegankelijk, feestelijk en bevat als toegift een onaangekondigd rocknummer met een zanger die over de 'new generation' zingt.

Tom Beetz

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/17LPP78>

Langzaam maar zeker groeit Gretchen Parlato in de rol van grote zangeres. Bij de nieuwe cd 'Live In NYC' is een dvd gesloten, waarop ze enkele stukken van de cd in beeld brengt. De pers weet haar optredens en cd's over het algemeen te waarderen. Ik kom echter maar met moeite voorbij haar neuzelende stem en haar wat slissende uitspraak.

'Gretchen Parlato zingt soms alsof ze een zeemeeuw is die zich ongecontroleerd op warme luchtstromen laat meevoeren'

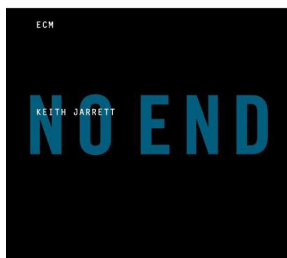
Lukt me dat, dan hoor ik een zangeres die haar verhaal persoonlijk en emotioneel heel beheerst vertelt. Ondanks die beheersing, zingt ze ook alsof ze een zeemeeuw is die ongecontroleerd op de warme luchtstromen door de lucht zweeft.

Hoewel ze geen eigen songs zingt, is slechts een enkel stuk van het album mij bekend. Onder meer 'Holding back the years' van Simply Red. Parlato geeft het een vloeiende en ingehouden vertolking. 'Juju' van Wayne Shorter heeft van de zangeres een tekst gekregen. Daarin benadert ze de 'voodoo'-sfeer van het nummer. 'Butterfly' van Herbie Hancock zet Parlato in haar een-tje in, neuriënd en voorzichtig in haar handen klappend. Langzaam aan vult het trio dan het spectrum in. Een mooie opening van de cd, maar het verleidt me niet om mijn mening over Parlato's zang aan te passen.

Hessel Fluitman

Gretchen Parlato 'Holding back the years' live op NFJ '12:
<http://bit.ly/QybGXl>

KEITH JARRETT
No End
 ECM

Bezetting:

Keith Jarrett (g, sitar, b, d, perc, p).

TANGO EXTREMO
Dama De Blanco
 JWA Jazz
 (www.jwajazz.nl)

Bezetting:

Tanya Schaap (vln), Oleg Fateev (bayan),
 Ben van den Dungen (ss),
 Rob van Kreeveld (p), Marc van Rooij (b).

De cd wordt 7 december gepresenteerd in
 Het Oude Raadhuis in Hoofddorp.

VERVOLG CD-RECENSIES

Is 'No End' weer een soloalbum van meesterpianist Keith Jarrett? Ja en nee. Naar nu blijkt heeft Jarrett in 1986 in zijn eigen huisstudio een project opgenomen dat op zijn zachtst gezegd anders te noemen is. Door middel van 'multi-tracking' heeft hij zichzelf met verschillende instrumenten 'overgedubd' (om maar eens een goed Nederlands woord te gebruiken). Het resultaat van deze ongetwijfeld noeste arbeid is niet wat je zou verwachten van deze klavierleeuw. Het best laat deze dubbel-cd zich nog omschrijven als ware het een Impulse-elpee van Gabor Szabo uit eind jaren zestig. Jazeker, die psychedelische gitarist uit Hongarije.

'Deze curieuze plaat zal door de echte Keith Jarrett-fans met open armen ontvangen worden. Ook al is het wellicht niet zijn beste.'

De cd heet niet zonder reden 'No End' want de nummers lijken opgeknipt uit zeer lange verhandelingen. De 'drone'-achtige structuur doet Indiaas aan. Daarover zweven de gitaar (en sitar) als het ware. Het bedje van percussie en drums met basgitaar dient louter als ondersteuning van de melodieën die uit de snaarinstrumenten komen. Helaas heeft de ruis door de vele 'overdubs' ook het nodige aan kracht gewonnen en is deze uitermate goed hoorbaar (een unicum voor de anders zo vlekkeloze ECM-producties). Om met de (vrij vertaalde) woorden van een Engelse recensent te eindigen: "Het is wellicht niet de beste plaat van Jarrett maar wel een zeer curieuze die door de echte fans met open armen zal worden ontvangen." Laten we dat dan ook maar doen.

Reinier van Bevervoorde

De vorige cd 'Toujours Bizarre' was nog maar net verwerkt (zie pagina 7 van deze Jazzflits) toen hun nieuwste 'Dama De Blanco' in de brievenbus viel. Met deze zevende cd viert de groep tevens zijn tienjarige jubileum. Het verschil met de vorige cd is groot. De Argentijnse bandoneon van Matías Pedrana is vervangen door de Russische bayan (knoppenaccordeon) van Oleg Fateev, waarbij het accent van de muziek op Russische componisten als Rachmaninoff, Prokofiev en Vavich is komen te liggen. Maar opvallender nog is dat de muziek ondanks de instrumentale vervanging veel dichter bij de traditionele tango staat dan hiervoor.

'De muziek is opnieuw van hoge kwaliteit en een 'must' voor tangoliefhebbers met een brede horizon'

Met name door het prachtige sopraansaxspel van Ben van den Dungen is er nog steeds een jazzgevoel en een langzaam nummer als 'Estate' met hem in de hoofdrol is ook binnen het pure jazzidoom een zeldzaam juweeltje, maar van veel andere nummers is moeilijker vol te houden dat dit jazz is. Dat maakt de muziek bepaald niet minder dan die van 'Toujours Bizarre', hoogstens iets minder gevarieerd. De muziek die naast de Russen werk van Nino Rota, Debussy, Händel en Richard Galliano bevat is opnieuw van hoge kwaliteit en voor tangoliefhebbers met een brede horizon zeker een 'must'.

Tom Beetz

Beluister en bekijk Tango Extremo hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=QYp5U1XWhXk>

BEN WEBSTER
In Norway
Storyville

Bezetting:

Ben Webster (ts),
Tore Sandnaes (p),
Bjørn Alterhaug (b),
Kjell Johansen (d).

SATOKO FUJI
Gen Himmel
Libra Records

Bezetting:

Satoko Fuji (p).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het label Storyville heeft de liefhebber van tenorist Ben Webster al rijkelijk voorzien met de box 'Dig Ben' (acht cd's) en de dub-belaar 'The Brute & The Beautiful'. Met 'In Norway' wordt daar nu de registratie van een live-opname uit 1970 aan toegevoegd. Een opname die op 15 maart van dat jaar in Trondheim werd gemaakt. Op de schijf staat Websters bekende repertoire. Vijf stukken van Duke Ellington en verder: 'How long has this been going on', 'Sunday', 'Stardust', 'I got rhythm', 'Danny boy' en 'My romance'. Een mooi doorsnee programma.

'Webster was redelijk in vorm in Trondheim, al klinkt hij wel wat vermoeid.'

Webster was redelijk in vorm in Trondheim. Vergeleken met oudere opnamen en bijvoorbeeld de opnamen uit de Haarlemse Jazzclub van 1972, klinkt de tenorist wel wat vermoeid. Noem het relaxed. Hij speelt de stukken met de zekerheid die je van hem mag verwachten. Zijn begeleidingstrio volgt hem. Mogelijk is de opname gemaakt met één microfoon. Die stond echter niet dichtbij genoeg. Ben Webster klinkt wat op afstand. De piano zit wat achter in het geluidsbeeld. In het laatste nummer van de cd, 'My Romance', was mogelijk de 'tape' op. Het nummer wordt weggedraaid als de pianist met zijn solo begint. Vooral voor de liefhebbers van deze tenorist een fraaie cd.

Hessel Fluitman

Ben Webster met Oscar Peterson in 1972:
<http://www.youtube.com/watch?v=q5IaMdhVBFo>

Avant-gardistische technieken en lyriek kunnen heel goed samengaan, dat bewijst de Japanse pianiste Satoko Fuji op haar nieuwe soloalbum, 'Gen Himmel'. Bij de opening van het titelstuk, waarmee de cd van start gaat, grijpt ze meteen al in de snaren. Het is een soort klaroenstoot, een scheidsrechtersfluit ten teken dat het programma begonnen is. Want al snel zet de in Berlijn woonachtige Japanse een paar warme, rustige akkoorden neer, ten teken dat het haar op deze nieuwe plaat om heel andere zaken gaat dan klankonderzoek. Een enkele maal zet ze nog wat hulpmiddelen in, zoals de preparaties van 'Take right'. En als Cecil Taylor, een van haar inspiratiebronnen, om de hoek komt kijken, gebeurt dat op een lichtvoetige manier, zoals in de bewegingen en tegenbewegingen van 'Dawn broun'. Maar de meeste van de twaalf stukken op 'Gen Himmel' zijn melodieuw, zangerig en soms ontroerend. Fuji's gevoel voor dwarse ritmiek en verrassende toonzettingen zorgen er echter wel voor dat het nooit te zoet of te klef wordt. En dat maakt 'Gen Himmel' een sterke, lyrische plaat.

Herman te Loo

Satoko Fuji live: <http://bit.ly/cFu5Gh>

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 190 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl/Recensie-overzicht75.pdf>

CONCERTVERSLAGEN

BART LUST QUINTET

Bezetting:

Bart Lust (tb),
Bart Wirtz (as),
Steven Hupkens (p),
Guus Bakker (b),
Joost Kesselaar (d).

Datum en plaats:

15 november 2013,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

Trombonist Bart Lust.

(Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Het Leeuwarder podium Hothouse Redbad had vrijdag 15 november met het Bart Lust Quintet een groep in huis die muzikaal geworteld is in de jaren vijftig. We hoorden dan ook tal van citaten uit de jazz van die dagen. Niet dat Lust en consorten in het verleden zijn blijven steken.

In zijn composities verwerkt Bart Lust de hardbop en modale jazz tot heel eigentijdse muziek. En ook de solisten gingen op hun eigen hedendaagse wijze met de muziek aan het werk.

Op de laatste cd van het Bart Lust Quintet, 'Make Me An Offer', was tenorsaxofonist Tom Beek nog van de partij. Zijn plek is ongeveer een jaar geleden ingenomen door altsaxofonist Bart Wirtz. De stukken die Bart Lust en consorten speelden kwamen gedeeltelijk van de voornoemde cd (opgenomen in februari, maar 2012) of waren de afgelopen zomer speciaal geschreven. Jammer genoeg werd er veel van papier af gespeeld. Daardoor raakte de wisselwerking met het publiek wat in het gedrang. **...vervolg in de kolom hiernaast**

Altsaxofonist Bart Wirtz. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Bart Lust is een heel vaardige trombonist, die zijn techniek ongebreideld kan gebruiken. Bij zijn solo's raakte hij desondanks wel eens 'met zijn rechtersvoorwiel' in de berm. Vooral als hij de hoogte in krom. Alhoewel hij wel weer 'terug op de weg' kwam, brak dat de spanning in zijn solo.

Bart Wirtz beende in zijn carrière via onder meer de 'small big-band' van Tom Gäbel, de Young Sinatra's en de groep Monsieur Dubois met reuzenstappen van de traditie naar de Nu-jazz.

Wirtz' eigen geluid was te horen in groepen onder zijn leiderschap. In het Bart Lust Quintet klonk al die ervaring door in het hem geboden materiaal dat hij in zijn solo's op zijn manier interpreterde.

Voor de luisteraars was het wel wat lastig om de eigen composities in een keer te doorgronden. Daardoor was de spanningsboog in bekende stukken, als 'Let's face the music and dance' en Ellingtons 'The moche' in de zaal het best voelbaar.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een Ellington-stuk uit het concert:

<http://bit.ly/1ekLIFv>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

CHRISTIAN SCOTT

Bezetting:

Christian Scott (tp),
Isadora Mendez (voc),
Matt Stevens (g),
Kris Funn (b),
Corey Fonville (d).

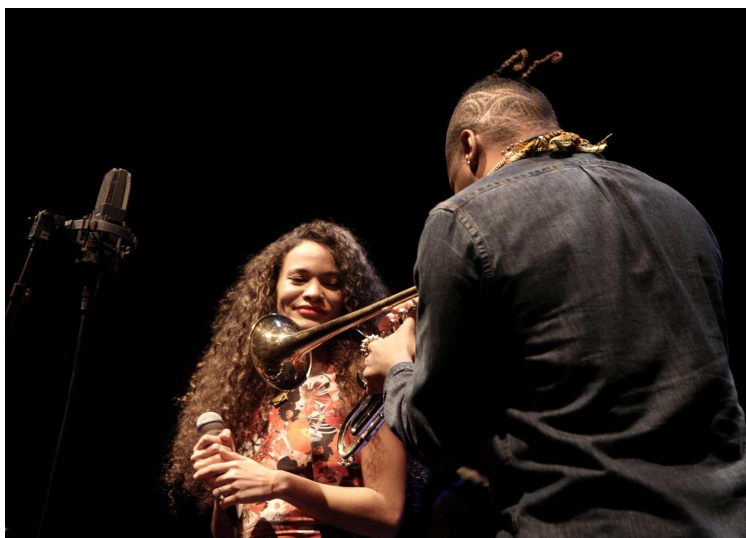
Datum en plaats:

18 november 2013,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Tijdens het concert dat trompettist Christian Scott vorig jaar november in LantarenVenster gaf vergezelde zangeres Isadora Mendez hem nog als zijn vriendin. Hij kondigde toen zijn bruiloft aan en nu was ze er dus als zijn echtgenote. Mendez zong als gast een nummer met haar man.

Bij de toegift van het concert mocht het publiek de band op het podium omringen. Het nummer 'Shallow water of mama', dat toen voor de tweede keer werd gezongen, klonk vervolgens uit vele kelen. "Een schitterend moment, dat het publiek het podium mocht delen met deze fantastische band". twitterde een enthousiaste bezoeker na afloop.

Ook **Joke Schot** was erbij. Zij maakte de foto's op deze pagina.

Christian Scott met zijn zangeres en tevens echtgenote Isadora Mendez. (Foto: Joke Schot)

Christian Scott in een karakteristieke pose. (Foto: Joke Schot)

Christian Scott liet zich aan het eind van het concert omringen door het publiek. (Foto: Joke Schot)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

DE JAZZBARONES THEATERGROEP WINTERBERG

Bezetting:

Meike van den Akker, Werner Kolf (spel), Jasper le Clercq (v), Andreas Suntrop (g), Dirk Peter Kölsch (d).

Datum en plaats:

15 november 2013,
Bellevue, Amsterdam.

Op 10 december is het honderd jaar geleden dat Pannonica Rothschild werd geboren. Onder de naam van haar man (De Koenigswater) speelde zij in de jaren vijftig en zestig een grote rol in de jazzwereld van New York. De voorstelling die tekstschrijver Rik van den Bos en actrice/poppenmaakster Meike van den Akker maakten over de relatie van haar en Thelonious Monk opent met het beruchte incident van oktober 1958 in Delaware. Een racistische politieagent ('officer Little') houdt de auto met Monk, saxofonist Charlie Rouse en De Koenigswater aan. Ze worden nergens van beschuldigd, maar Monk wordt wel in de boeien geslagen, meegenomen naar het bureau en krijgt een paar ferme klappen op zijn handen – rampzalig voor een pianist. De filmisch-documentaire neergesette scène zegt veel over de hoofdrolspeelster en haar liefde voor Monk. Ze probeert er namelijk alles aan te doen om haar protegé uit handen van de politie en vooral uit de cel te houden. De in beslag genomen marihuana in de auto is immers van haar, zegt ze.

De voorstelling maakt vervolgens grote sprongen heen en weer door de tijd en omdat een simpele, lineaire verhaalstructuur aldus vermeden wordt, is 'De Jazzbarones' een sterk associatieve productie. Het gebruik van poppen past hier ook in. Behalve de meisjespop aan het begin van Pannonica's levensverhaal zitten er weinig realistische figuren tussen. Een merkwaardige krokodil, een enorme bizonkop, een soort eekhoorn, ze zijn allemaal niet te plaatsen in het verhaal, maar prikkelen de associatieve fantasie van de kijker wel. Dat doet ook de muziek die violist Jasper le Clercq voor de voorstelling schreef. Die is namelijk beeldend, onderstrepend en atmosfeer scheppend. En natuurlijk komen er de nodige Monk-composities langs, met een speciale rol voor 'Pannonica'. Dat stuk krijgt een eigenzinnige lezing van het trio van Le Clercq (met gitarist **...vervolg in de kolom hiernaast**

Werner Kolf als Monk. (Foto: Stef Nagel)

Andreas Suntrop en drummer Dirk Peter Kölsch). Hun versie gaat flink ruig te keer, met scheurende gitaar en gierende viool, om daarna ook weer speels en klein te kunnen zijn. Zo horen we de diverse aspecten van het karakter van de hoofdrolspeelster: moedig en avontuurlijk, maar ook vederlicht als de vlinder waarnaar haar vader haar heeft vernoemd.

De figuur van Monk krijgt op het podium gestalte in de vorm van acteur Werner Kolf, die uiterlijk wel wat van de jonge Monk heeft. We zien hem met allerlei typerende Monk-hoofddeksels, zoals de astrakan muts, het Chinese kalotje of de pluchen bontmuts. We zien hem ook dansen, zoals Monk dat op het podium vaak deed. Vooral in het sobere 'Evidence', dat misschien wel eens diens meest essentiële compositie zou kunnen zijn, want immers is muziek 'hetzelfde als stilte, maar dan met meer lawaai' zoals Monk het in de voorstelling zegt.

Meike van den Akker, die Nica neerzet, heeft er niet voor gekozen om zelf ook Monks vrouw Nellie te spelen. Daarvoor gebruikt ze een kleine pop met een veel te grote bril en een ferme dot kroeshaar. Kolf geeft haar de stem van een overbezorgde Surinaamse moeder – een groot contrast met de mondaine Nica. Toch krijgen ze beiden een plek in de hoorns van het enorme bizonmasker dat Kolf aan het eind van de voorstelling draagt. Nellie en Nica waren immers de yin en yang die Monk allebei even hard nodig had om te kunnen functioneren in de wereld en het genie te kunnen zijn dat, in de woorden van Van den Bos, 'het aandurft alleen op zichzelf te lijken'.

Herman te Loo

(voor speeldata van 'De Jazzbarones': <http://bit.ly/18VyV33>).

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

LUC EX ASSEMBLEE

Bezetting:

Luc Ex (bg (akoestisch)),
Ab Baars (ts, kl),
Ingrid Laubrock (ts, ss),
Hamid Drake (d).

Datum en plaats:

10 november 2013,
Het Platformtheater,
Groningen.

Luc Ex bracht 10 november een gedurfde bezetting naar het Groningse Platformtheater: twee tenoristen, een drummer en zichzelf op akoestische basgitaar. Buiten was het guur en nat. Binnen zat er een klein, maar enthousiast publiek. Een publiek dat wist waar het voor kwam. Hier en daar liep iemand weg, maar de merendeel van het publiek luisterde aandachtig toe. Luc Ex kon niet altijd de dansspasjes uit zijn punttijd achter zich laten, maar hij speelde wel waanzinnig mooi en avontuurlijk basgitaar. Zo nu en dan was het wel wennen voor het publiek met dit instrumentarium.

Lux Ex Assemblée met v.l.n.r: Ab Baars, Ingrid Laubrock en leider Luc Ex. (Foto: Willem Schwertmann)

'Het Luc Ex' Assemblée begaf zich zeker niet op de begane paden van de jazz. De vier musici gingen in Groningen op een avontuurlijke zoektocht'

Baars en Laubrock speelden voornamelijk tenorsax en wisselden een enkele keer af op klarinet en sopraansax. Ze speelden voortdurend met ingewikkelde melodielijnen, soms elkaar harmonisch opzoekend, dan weer compleet een eigen weg zoekend. Drummer Hamid Drake liet zien dat hij één van de grootste hedendaagse avant-garde drummers is. Hij hield als drummer niet alleen het geheel subtiel en professioneel bij elkaar, maar vormde ook een onderdeel van het harmonisch geheel. Bovendien schitterde hij in een aantal subtiële solo's. Het Luc Ex' Assemblée zocht het zeker niet op de begane paden van de jazz. Met die avontuurlijke zoektocht creëerden de vier musici in Groningen echter wel een enthousiast en aandachtig publiek.

Bart Hollebrandse

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

GREGORY PORTER

Bezetting:

Gregory Porter (voc),
Chip Crawford (p),
Yosuke Sato (as),
Aaron James (b),
Emanuel Harrold (d).

Datum en plaats:

15 oktober 2013,
De Oosterpoort,
Groningen.

Waar was Gregory Porter al die jaren? In Groningen lichtte hij daarover een tipje van de sluier op: Porter speelde regelmatig in St. Nick's Pub, een kleine jazzclub op 149 Nicholas Ave, Harlem, waarvan het gerucht gaat dat die inmiddels dicht is. Het leverde Porter nog wel het mooie nummer 'On my way to Harlem' op, waarmee hij zijn voorliefde voor de zwarte bebop aangaf.

Vanzelfsprekend bracht de van origine Californische zanger mooie nummers, die we zo goed van zijn platen kennen. In 'fancy' wit smokingjasje opende hij met het nummer 'Painted canvas' van zijn plaat 'Be Good'. Porter draaide een gedegen programma af van harmonisch goed in het gehoor liggende nummers. Maar hij deed meer dan dat, de leden van zijn band mochten meer, met name altsaxofonist Yosuke Sato kreeg alle ruimte van de reusachtige zanger. Die ruimte verkoos Japanse rietblazer in te vullen met snelle interessante solo's die hier en daar aan Charlie Parker deden denken, maar ook kenmerken van de freejazz vertoonden. En net als het wat te wild werd, bracht Porter alles weer terug naar harmonisch grijpbare dimensies. Iets wat begrijpelijk was, omdat de ruim 1.100 toehoorders voornamelijk voor zijn studiowerk leken te komen. Dat kwam dan ook ruimschoots aan bod. Regelmatig merk je dat zijn moeder voorganger was en je hoeft niet lang na te denken waar zijn plek in de kerk was. Porter liet horen hoe elastisch zijn stem is en daarnaast ook altijd die doorleefde ondertoon van een donker diep timbre blijft houden. Porter is de levende combinatie van Bill Withers en Nat King Cole met een bebopvoeding.

Bart Hollebrandse

Gregory Porter in een wit smokingjasje en met zijn onafscheidelijke pet. (Foto: Willem Schwertmann)

Japanner Yosuke Sato kreeg alle ruimte om te soleren. (Foto: Willem Schwertmann)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

SOUNDS OF MUSIC

Datum en plaats:

15 – 20 oktober 2013,
Groningen.

Moderne klassieke muziek ligt niet ver van de geïmproviseerde muziek die we jazz noemen. Het Groningse festival 'Sounds of Music' buit die combinatie perfect uit en brengt een slim gekozen selectie van beide. Bij de klassieken lag de nadruk dit jaar duidelijk bij de interessantere Nederlandse klassieke componisten. Reinbert de Leeuw, Louis Andriessen en de Nederlandse/Griekse componiste Calliope Tsoupaki speelden een hoofdrol.

Matangi Kwartet wijdde zich op vrijdag in het Grand Theatre geheel aan Calliope Tsoupaki. De leden lieten het complete scala van snaartonen voorbij komen: van mooi rond en vol tot scherp en schel. Na dit strijkkwartet was het de beurt aan **Matthew Shipp**, de pianogigant uit de New Yorkse underground-scene. Velen in het publiek herinnerden zich nog het trio-optreden dat hij twee jaar geleden op hetzelfde podium gaf. Bij Shipp is de lange traditie van de jazzmuziek nooit ver weg. Flarden Coltrane, maar ook Gershwins 'Porgy and Bess' kwamen voorbij. Hij weet de traditie moeiteloos om te vormen tot een interessante zoektocht in improvisatie. Hij neemt de luisteraar daarbij mee tot het punt waar die zich realiseert de weg kwijt te zijn geraakt, om op datzelfde moment de leidend verlossende hand van Shipp weer te voelen.

Erika Stucky zocht het vooral in de psychedelische popmuziek. De lokale mensen kenden Stucky nog van haar performances op de Jazz Zomer Fiets-tocht waar zij in een solo-act in staat bleek zelfs de koeien van boer Huizenga in het achtergrondkoor te krijgen. Dit concert was minder wild, maar zeker zo interessant. Visueel was het prachtig met schitterende beelden van projecties waarin Stucky het midden hield tussen een Black Widow en de reïncarnatie van Janis Joplin. De muziek blijft knap en ludiek. Het was wel wat te 'poppy' voor de jazzliefhebbers.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Tatiana Koleva. (Foto: Willem Schwertmann)

Matthew Ship. (Foto: Willem Schwertmann)

Zaterdag werd het festival vervolgd in De Oosterpoort. Het hoogtepunt was zeker het **Dave Douglas** Kwintet met tenorist **Jon Irabagon**, bekend uit Mostly Other People do the Killing. Douglas bracht strakke kwintetmuziek. Die muziek lag eerder dichter bij de hardbebop van Art Blakey dan bij de moderne improvisatie van The Knitting Factory, waar Douglas nauwe banden mee heeft. Douglas promoveert zijn laatste project: hij wil ter ere van zijn vijftigste verjaardag in alle vijftig staten van Amerika spelen. Groningen paste daar kennelijk ook in. Als toegift bracht het kwintet 'Garden state', een ode aan New Jersey, de geboortestaats van Douglas.

Erika Stucky.
(Foto: Willem Schwertmann)

Het festival zocht het dit jaar ook in een balans tussen de grote zalen in Groningen, zoals de Oosterpoort en het Grand Theatre en kleine funky 'dives'. Onder de naam Guerilla Sounds werden concerten op spannende plekken gegeven. Michael Moore Pool opende dinsdagavond het festival in De Smederij. De mooiste waren de onmogelijk te vinden concerten in La Cantina: door een kelderluik in de Haddingestraat bukkend naar binnen. Hier schitterde percussioniste **Tatiana Koleva** en ook Michael Moore en de winnaar van Future Talent Award van Swingin' Groningen **Ziv Taubenfeld**. **Bart Hollebrandse**

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Hoogtepunt Dave Douglas. (Foto: Willem Schwertmann)

Ziv Taubenfeld (links) en Michael Moore in La Cantina.
(Foto: Willem Schwertmann)

Marta Warelis, pianiste van de Michael Moore Pool.
(Foto: Willem Schwertmann)

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

De link naar de registratie van het concert in de Village Vanguard: <http://bit.ly/1gfrusE>

NEW YORK CALLING

EEN DAG IN HET LEVEN VAN...

Toen ik mijn eerste jaar in New York doorbracht ging ik minstens een keer in de week naar een concert. Ik hield nauwkeurig bij wie er speelde en wat er te doen was. Tegenwoordig gaan veel dingen aan me voorbij en heb ik het te druk met werken en studeren. Deze week wilde ik anders aanpakken en ik besloot ertussenuit te gaan, een dag weg in eigen stad.

Ik begin in Central Park, waar ik een vriendin ontmoet voor een ochtendwandeling. Het is een gewoonte geworden om bij de Two Little Red Hens-bakkerij een red velvet cupcake te eten. Een rode, zijdezachte cupcake met de specialiteit van de bakkerij: de luchtige cream cheese frosting (onder kenners bekend als 'the stuff that dreams are made of'), genuttigd op het bankje 'For Kathy' in het park. We lopen terug via de hotdog- en appel cider-kraampjes langs de net geopende ijsbaan, vergezeld door een verwarde vrouw die beweert dat New Yorkers niet in staat zijn te lachen. "I see people having a good time, but they're never New Yorkers." Op 5th avenue stoppen de limousines af en aan voor het Plaza hotel. Vrouwen in lange jurken met diamanten aan hun vingers stappen uit en de portiers sjoewen hun Louis Vuitton-koffers de trappen op. Mijn vriendin moet naar haar werk en voordat ze de subway in loopt, geeft ze een dollar aan een vrouw die in een deken gewikkeld op de stoep ligt. Ik loop door naar MoMa (The Museum of Modern Art; red.), met mijn studentenkaart kan ik nog steeds gratis naar binnen. Er is een tentoonstelling van Amerikaanse moderne kunst en er zijn veel Edward Hoppers te zien, mijn favoriet. Inmiddels heb ik alweer trek gekregen en omdat ik heb besloten het er vandaag van te nemen, ga ik naar een broodjeszaak in East Village, een Vietnamese tent waar ze de beste Bánh Mì van New York verkopen.

Met het broodje in mijn hand loop ik naar de West Village voor de early bird jamsessie in Smalls. Ik kan nog net een liedje zingen voordat ik naar de Village Vanguard moet, waar ik die avond op de gastenlijst sta. Deze week spelen Peter Bernstein, Larry Goldings en Bill Stewart; dit trio is door de New York Times tot beste Hammond-trio van het decennium uitgeroepen en dat is niet overdreven. Alles is opgenomen door de radiozender WBGO en is terug te zien op YouTube (zie hiernaast).

Na twee geweldige sets is mijn energie op en besluit ik naar huis te gaan. Op het West 4th street station is het druk, een man en een vrouw schreeuwen de meest nare dingen naar elkaar en een drummer en saxofonist verderop maken alleen maar herrie. Ik neem de A train en stap op een rustiger station uit om op mijn trein naar huis te wachten. Na een paar minuten hoor ik hem vanaf de andere kant van het perron: de meneer met de gitaar! Zijn troostende tenorstem galmt door het station en ik haast me naar hem toe om nog net het einde van 'Fields of gold' te horen. De trein komt, ik geef de meneer een dollar en hij zwaait naar me als ik wegrijd...

Zomaar een perfecte woensdag in eigen stad, een stad die ik te vaak voor lief neem.

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds begin dit jaar treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 23 november 2013

- 1 **Keith Jarrett**
Bregenz/München (ECM)
- 2 **Ibrahim Maalouf**
Illusions (Harmonia Mundi/Sony)
- 3 **Robert Glasper**
Black Radio 2 (Blue Note)
- 4 **Gregory Porter**
Liquid Spirit (Blue Note)
- 5 **Marzio Scholten**
Garage Moi (Eigen beheer)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 **Keith Jarrett**
[No End \(ECM\)](#)

Zie de recensie van de cd op pag. 11.

- 2 **Art Blakey**
[Live at the Concertgebouw \(NJA\)](#)

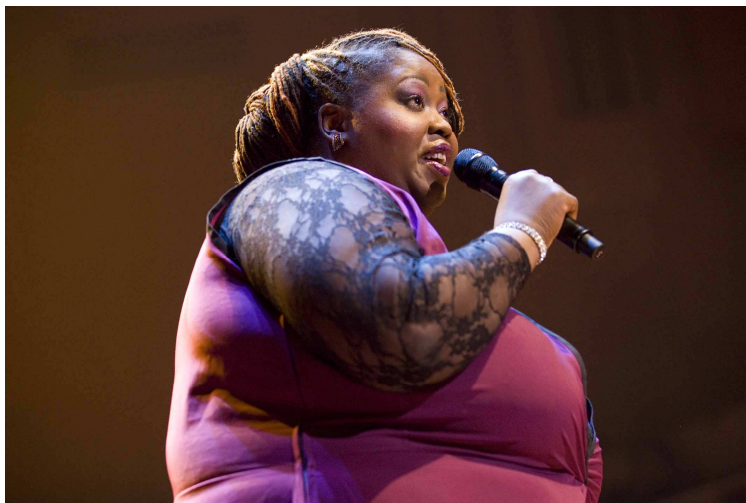
De Jazz Messengers-editie Lee Morgan en Wayne Shorter met de bekende stukken. Het blijft een feest om deze musici te horen. Recentste uitgave uit de met een Edison bekroonde 'Jazz at the Concertgebouw'-reeks van het Nederlands Jazz Archief.

- 3 **Marc van Roon**
[Quantum Stories \(Challenge\)](#)

Eindelijk weer een trioplaat van Marc van Roon met Clemens van Feen en Martijn Vink. Mooie en gedurfde composities audiofiel opgenomen in een kerk en op SACD gezet. De klasse druipert ervan af!

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

VERVOLG EDISON UITREIKING PAGINA 1

Zangeres Shirma Rouse tijdens haar optreden bij de uitreiking van de Edison Awards. Ze was genomineerd voor de Jazzism Publieksprijs. (Foto: Tom Beetz)

Ook de andere muzikanten, allen genomineerd voor de Jazzism Publieksprijs, kregen maar tien minuten om met het Metropole Orkest te spelen. Te kort om warm te draaien en om echt van te genieten. Niettemin hoorden we Ob6sions met Victor de Boo (drums), Sven Schuster (bas), Anne Guus Teerhuis (keys) en Efraim Trujillo (sax) voor hun cd 'First Takes', Ruben Hein voor 'Hopscotch,' en de dames Shirma Rouse en Kim Hoorweg voor 'Dedicated To You'. De winnaar van de Publieksprijs werd pas op het laatste moment onthuld: niet zo verrassend was dit Ruben Hein.

Na de pauze werd de Edison Jazz Oeuvreprijs uitgereikt aan basgitarist Marcus Miller. De prijs werd door wethouder Joost Helms gepresenteerd als een prijs voor een 'Lifetime Achievement' waarmee Miller, pas 54 jaar oud, enigszins in zijn maag zat. 'Was het de bedoeling om er nu maar mee te stoppen', vroeg Miller zich af, waarna hij besloot het maar op te vatten als een aanmoedigingsprijs. Voor de organisatie iets om over na te denken, want dat het voordelen heeft om geen stokoude muzikanten op het podium te hijsen bewees Miller met een fantastisch optreden met zijn eigen groep en omlijst door het Metropole Orkest, dat nog eens onderstreepte waarom het zo belangrijk is dat dit orkest niet wordt wegbezuinigd. Gelukkig was dit wel een volledig concert waarbij de 'funky' benadering door zijn band van sterke Miller-composities als 'Detroit', 'Jekyll & Hyde', 'Tutu' en 'Gorée' (waarbij Miller de basklarinet bespeelde) door het Metropole Orkest van een weelderig randje werd voorzien. Mocht nog iemand zich afvragen waarom juist hij deze prijs kreeg, Miller liet er geen twijfel over bestaan dat hij veruit de beste, indrukwekkendste en inventiefste basgitarist van dit moment is.

Tom Beetz

BEHOUD DE BEGEERTE

Op woensdag 4 december staan **Josse De Pauw en Corrie van Binsbergen** in de Brakke Grond (Amsterdam) met de voorstelling 'Behoud de begeerte'. De Pauw zal teksten voorlezen en van Binsbergen speelt hierop in met gitaarimprovisaties. De twee staan voor het eerst alleen met zijn tweeën op het podium.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 25 november 2013

1. **Gregory Porter**
Liquid Spirit ((Blue Note)
2. **Gerry Gibbs Trasher Dream Trio**
Trasher Dream Trio (Whaling City)
3. **Ahmad Jamal**
Saturday Morning (Jazzbook)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZ-FLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

la77
JazzFlits

VARIA

NIEUW ROTTERDAMS PODIUM IN NOORD

Ger 'Sax' van Voorden. (Foto: Joke Schot)

Rotterdam heeft een nieuw jazz- en theaterpodium. Het is gevestigd in Galerie Chris Ripken in de Insulindestraat (Noord). Beeldend kunstenaar Ripken, zelf jazzliefhebber, is de initiatiefnemer. Op zondag 17 november trad The Gentleman's Club op (saxofonist Zane Wayne Massey, drummer Coen Aalberts, pianist Maxim Baghuis, bassist Dennis Winter en vocaliste Saskia Jonker) met als gasten Ger Sax en Kees Isings. Onze fotograaf Joke Schot was er bij: "Het publiek, omringd door kunst, genoot van de intieme sfeer."

INGEZONDEN

Hans van Vliet, eigenaar van Jedermann. (Foto: Ruud Monster)

Jazzcafé Jedermann in Boedapest

Afgelopen september was ik in Boedapest en daar trof ik een uitstekend jazzcafé aan. Het heet Jedermann en wordt gerund door de Nederlandse muzikant Hans van Vliet. Er zijn regelmatig 's avonds optredens. De concertagenda is te vinden op de website: <http://www.jedermann.hu>. Zeker een bezoekje waard. Tijdens het mijne het ik een filmpje over Jedermann gemaakt, waarin ik ook spreek van Hans van Vliet: <http://bit.ly/1jrCITJ>

Ruud Monster

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.